

Uma pessoa de
Dios.

Colomer

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
University of North Carolina at Chapel Hill

CONRADO COLOMER

MONEDA DE COURE

acunyada en vers

UNA PESSA DE DOS

ESTRENADA

ah brillant èxit en lo
teatro Tívoli la nit del 24 de
Juliol de 1872, à benefici de la
primera tiple D.ª Josefa Mateu.

PREU: 2 RALS

REPARTIMENT

PACA (<i>cara.</i>)	SEÑORA MATEU
LLUIS (<i>creu.</i>)	SEÑOR COLOMÉ

ANY 1872

La propietat d' aquesta joguina y los drets de impressió pertanyen á son autor, sent l' únic encarregat de cobrar los drets de representació lo director del Arxíu central lírich-dramàtic D. Rafel Ribas.

*****

ACTE SOL

Sala decent; mobles idem. Portas, balcons, etc.

ESCENA PRIMERA

PACA, LLUIS

(Aparcixen sentats aprop d' una taula rodona; la primera sent ganxét y lo segon llegint la Flaca.)

- PACA Periodichs que no 'n faig cás:
vihuen poch.
LLUIS No ho cregui Paca.
PACA Mentre escrigui á la Flaca
no arribará á está may gras.
LLUIS Com que yo no 'n tinch de viure
es lo que menos m' apura.
PACA Es una literatura...
- ¿com diré yo?... de per riure.
- Y habentli dat aixó un nom
creu sé un talent sorprendent.
LLUIS Yo penso tenir talent
qu' es lo que 's pensa tothom.
PACA ¿Es á dí, que se 'l respecta
pe 'l seu talent?
LLUIS No; vuy dir,
que tothom ne creu tenir.
PACA ¿Va per mi aquesta indirecta?
LLUIS Lluny de mi tal pensament;
pero per xó may creuré
que, tenint mérit, vosté
no 'n tingui 'l convenciment.
PACA ¡S' acaba de contradir!
¿No ho coneix?
LLUIS No; no ho conech.
PACA Si tinch mérit y m' ho crech,
l' indirecta va per mi.
Y al dirme aixó m' atribueix
un defecte que 'l perdrá.
LLUIS ¿Quin?

- PACA L' defecte d' estar
molt mal pagat de si mateix.
- LLUIS ¡Qui! ¿Yo, fatuo? (Alsantse.)
- PACA Es vritat.
- LLUIS ¡Es defecte que m' irrita!
- PACA ¡N' té molts!
- LLUIS Pero l' que cita...
- PACA Es l' mes desarrollat,
mirí; ya fa mes d' un hora
que 'm tracta de demostrar
que l' ridícul, pot matar
l' amor mes gran.
- LLUIS Si, senyora.
- PACA Y perqué l' contrari penso,
s' hi torna roig... s' hi enfada...
- LLUIS Discutimho altre vegada... (Sentanlse.)
- PACA Y veyam si ara 'm convenso.
¿L' ridícul, que vol dir? (Pausa.)
- LLUIS La pregunta es imprevista...
- PACA Respongui. (Pausa.)
- LLUIS Salta á la vista;
pero no 's pot definir.
Vosté provarme desitja
ab un discurs molt brillant,
qu' ab gran ridícul estan
las senyoras que fan mitja.
Y volent' se casá ab mí,
desd' avuy procuraré
no ferne, ni per vosté;
ha fet molt bé d' advertí:
perqué com mata l' amor
l' ridícul, tal vegada,
si 'n fés la seva estimada,
l' aburriría de mort.
- LLUIS Las vellas 'n solen fé,
perqué es tant vulgar y tan...
¡Oh! sé mitja! Las que 'n fan,
no farán may rés sensé.
- PACA Veyám ¿que mes considera
com ridicu?
- LLUIS Lo que 'm xoca
en personas, que col-loca
la educació á certa esfera,
son aquestas mil frioleras...
com, per exemple, criá bestias,
que no mes donan molestias;
gats... cotorras... caderneras...
Una senyora vaig veure,
qu' educaba un animal
ab ternura maternal.
- PACA ¡Es horrorós! no 's pot creure!
(Paca diu aquet vers ab ironia pero dantli per la banda.)

- LLUIS No fágaire qué 'm van dí
qu' una dama molt decent,
va arribá á fé testament
en favor de un gós carlt.
PACA ¡Aixó no 's pot perdoná! (Id.)
LLUIS Creguí que 'm vaig quedá fret.
PACA ¡Si siquiera ho hagués fet
per un gós republicá!
LLUIS Lo que hi dit moltes vegadas;
si yo aquella dama sós,
ho deixaria ab un gós
d' ideas mes avansadas.
Pero lo que mes dep'oro,
es que gent de calitat,
per jugá agafin el gát...
ó bé que tinguin 'l lloro...
¡Es propi d' aquellas donas
que no tenen rés d' humá;
incapassas d' estimá...
no las bestias; las personas! (Pauseta.)
(Sempre ab lleugera ironia.)
PACA ¿Y qué mes?
LLUIS Las que 's tenyeixen
l' cabell, cella y pestanya,
per doná la gran castanya
á 'n 'ls tous que no ho conexen.
Las que á la cara y al front
portan colorét á coves,
com aquellas damas joves
que fá vint anys que no ho son:
Las que 's carregan de cintas
tenint mes anys qu' un palmar...
¡Lo que no puch tol-lerar
es la moda de las pintas!
N' hi han que portan, tot fent fressa,
per adornar cap y cara
aquella pinta tant clara;
y no 's passan may l' espessa.
¡Es molt trist!
PACA ¡Oh!... Aixó ray!
LLUIS ¿Y que mes ridícul trova?
PACA ¿Qué ho sé yo? ¡Si n' hi ha un cove!
LLUIS ¡Si no acabaría may!
Lo mes ridícul de 'l mon
es, y no deu dispensarse,
volgué... desproporcionarse...
PACA ¿Qué vol dí?
LLUIS ¡Dú polisson!
(Paca s' assenta millor perque ell no veigi que 'n porta.)
Es una cosa tant rara
que, si aquet trastot usés
alguna amiga, may més

- I' hi miraría la cara.
¡Perqué, diguim! ¿Qu' es aixó
d' inflarse ab cotó ó llana,
y volgué esmená la plana
á las obras de l' Criadó?
- PACA   ¿Sab que 'm divorceix bastaní?
LLUIS   Me 'n alegro de tot cor;
mes parlém de l' nostre amor,
qu' es per mi mes important.
(Al assentarse milló en la butaca figura que 's punxa ab las agullas d' una milja comensada que hi haurá á l' assiento.)
- PACA   ¡Ay! Vatua l' moa dolent!
LLUIS   ¿Que li passa?
PACA   M' he punxat.
PACA   Poté á l' silló m' he deixat
la mitja. *(Ab sencillés.)*
- LLUIS   ¿Com?
PACA   ¡Imprudént!
(Com si li sabés greu qu' ell sapiga que 'n ja)
LLUIS   Com ha dit?
PACA   ¡Pobre de mi!
LLUIS   ¡¡Las agullas!!
(Ensenyant la milja comensada qu' ha trobat á l' assiento.)
- PACA   ¡Quina estrella! *(S' alsan tots dos.)*
          ¡Potsé li semblo una vella!
LLUIS   ¡Cuasi bé 'm deu aburri! *(Pausa.)*
          ¡Nol Fé mitja y ganxet .. ara... *(Tallat.)*
          es molt moja... ya ho suposo ..
- PACA   Pero en cambi, yo no 'm poso
mil potingas á la cara,
ni faig com la de 'n Maseras,
qu' á la seva habitació
de l' carré de l' Avinyó,
manté una casa de fieras.
Justament aquesta amiga
m' ha convidat á diná.
- LLUIS   ¿Avuy?
PACA   Sí.
LLUIS   ¿Y hi aniré?
PACA   Encara que no mes siga
á passá la yetlla.
- LLUIS   ¿Es dí
que vosté 'm treu?
- PACA   Res d' aixó.
LLUIS   ¿O 'm diu que me 'n vaigi?
PACA   No.
LLUIS   Diguili atxe.
- PACA   No ho vuy dí.
          Ya 'm vindrá á veure demá. *(Ab carinyo.)*
- LLUIS   ¡Es un àngel!
PACA   ¡Oh! no tant;

m' coneix poch. (*Torna á sentarse y fa ganxet.*)

Lo bastant,

per poderla idolatrál! (*Pausa. Paca tus.*)

¿Está constipada? (*Acostantsi.*)

No.

Si 's volgués molestá un xich
m' portaría un abrich

que hi ha á 'l sofá de 'l saló.

A 'l moment li vaig á dú.

Com qu' encara se sent fret...

Cert.

Pero poch á poquet.

¿Poch á poch?... ¿que hi dorm algú?

Una gateta molt maca. (*Sencillament.*)

¡Com! *Deixantse caure com aplomatá la butaca*

¡Que hi dit! Pobre de mí!

¡Es posible! ¡un gat aquí!

¡Estich en ridícul!

¡Paca!...

¡Oh, si!

(*Tallat.*) Lo qu' es gats y gatas...
son bestias que no puch veure;
pero encara, ho pot ben creure,
m' agradan menos las ratas.

PACA. ¡Oy, que tot m' ho han destrossat!

¡Figuris quin amohino!

LLUIS. ¿Es dí que es gat interino?

PACA. ¡Es un regalo sagrat

de 'l meu espós ya difunt!

LLUIS. ¿Va sé regalo de boda? (*Ab ironía*)

PACA. ¡Cuiti, que 'l fret m' incomoda!

LLUIS. ¡Ay, dispensi! torno al punt.

(*Se'n va per la dreta.*)

ESCENA II

PACA. (*Alsantse.*)

Pobret! m' divorceix molt!

'S creu sé un home formal,

y no es mes qu' un noy rebeld;

qu' ab un dulce 'l fan callá.

Ell se pensa sé un talent;

pero yo 'm crech molt capás

de fé que se 'm contradigui

vint vegadas cada cuart. (*Pausetas, etc.*)

¿Aixó qu' ara m' es tant facil,

un cop casats, ho será?

¡Ah, senyós! Si vostés fossin

tan amables de casats

com ho sont ans de casarse,

tots podriam millorá;

perqué foram mes ditxosas;
vostés molt mes estimats... (*Transició cómica*)
y compendrian milló
ls seus interessos jah! (*Sentantse.*)
Crech que torna. ¡Quin efecte
lo qu' ha vist l' hi haurá causat!

ESCENA III

PACA, LLUIS *per la dreta*

- LLUIS ¡Quina gata mes preciosa!
Creguim n' estich emprendat.
PACA ¿De veras? Tant l' hi ha agrada?
LLUIS ¡Es hermosa hermosa hermosa!
A l' esquena hi té una taca
d' un coló... ¡qu' es bufonet!
¡Si 'n tingüés un ccm aquet,
l' duria á la buixaca!
Deu mer já sempre calent.
perqué 'n sab molt de bufá;
m' ha fet *¡su! fu!* á 'l entrá...
pero ¡taní fi! ¡tant decent!
Quant ha vist qu' entraba un home,
ha aixecat la pota dreta...
¡Veu quina esgarrapadeta?
PACA ¡No 'n fassi cas! una broma!
LLUIS Vamos, un gatet així,
l' comprehench; perque s' hi goса...
no mes sento qu' una cosa;
¡qu' ell no m' tia comprés á mil!
(*Ensenyant la esgarrapada á la ma dreta.*)
PACA ¡L' ha esgarrapat d' alegría!
LLUIS Despiés ha fet: *¡meu, re meu!*
com aquell que diu ¡Per Deu,
dispensi, nó l' coneixia!
PACA ¡Y l' abrich no es á 'l saló?
LLUIS Allí no mes hi ha que l' gat.
PACA ¡Donchs abont me'l hauré deixat?
Tal vegada á 'l menjadó...
LLUIS Ara hi vaig. (*Dirigintse á l' foro.*)
PACA Tanqui la porta.
LLUIS ¡Ah, sí, sí; qu' avuy fa un aire
de pluja...
PACA No 'm cuido gaire;
no es aixó lo que m' importa.
Es que tinch pó que 'l *Pepito*
se'n entri fins á 'l saló.
LLUIS ¡L' *Pepito*? (*Baixant del foro.*)
PACA Si senyó.
LLUIS ¡Y qui es?
PACA (*Sencillament.*) Es el llorito.

- (Cau Lluis á la butaca. Pausa. Luego se sent lladra un gós y al sentirlo Lluis, s' aixeca d' un salt.)
- LLUIS   ¿Y ara? ¿Qu' es aquet burgit?
- PACA   L' gós que potsé s' enfada. (Sencillament)
- LLUIS   ¿També un gós?
- PACA   ¡Ay, desditxada! (Alsantse)
- LLUIS   ¡Pero yo estich aturdit!
- ¡Un llorito! un gós! un gat!...
- ¡Aixó es l' arca de Noé!
- PACA   ¡Gracias!
- LLUIS   ¡No ho dich per vosté!
- PACA   ¡Ara m' aburriríà aviat!...
- LLUIS   ¿Aburrirla, yo? ¡Deu meu!
- isi com mes va mes l' adorol
- PACA   A figuris qu' aquet lloro
          es regalo de molt preu:
          parla d' un modo tan dols...
Tenintlo vosté, yo respecto....
- PACA   'L va portá un insurrecto...
          qu' á Cuba n' agafa molts.
- LLUIS   ¿Y 'l gossói?
- PACA   No 'l tractí així;
perqué té una cualitat...
- LLUIS   ¿Quina?
- PACA   La fidelitat:
¡L' home no fa sol tení!
- LLUIS   Quant seré n casats, faré
          que de 'l contrari 's convensi;
però aquet gós...
- PACA   No s' ho pensi;
per mi, may 'l deixaré.
- LLUIS   ¿May? (Com perdent una esperança.)
- PACA   May, mentres tinga vida.
- ¡La mamá me 'l va doná!...
- LLUIS   ¡Es 'l gós de la mamá!
- PACA   ¿Y 'l abrich?
- LLUIS   ¡Ay! desseguida. (Se 'n va pe'l foro.)

ESCENA IV

PACA

Será precís, si m' hi caso,
tenir sempre ben tancats
'ls pobres animalets;
no vuy que me 'n mati cap.
Si cometés tal delicte...
però no ho crech; no ho fará.
Yo faré que me 'ls estimí
fins á 'l punt dè que á 'n l' gat
me li dediqui un soneto:
á 'n 'l lloro un madrigal.

y á 'n 'l gó:, tot un poema
cantant la fidelitat:
y si tal virtut descuida
l' gó: li recordará.
Yo faré que 'ls posi afecte;
que 'ls estimí tant y tant,
qu' olvidi... fins la senyora,
per cuidar de 'ls animals!
Si ho volgués, ho lograria...
pero no; no 'm convé pas.

ESCENA V

PACA, LLUIS, (*pel foso ab un abrich de senyora.*)

- LLUIS ¡Quin llorito y quin gossét!
¡mirí quina p cadeta! (*La mà esquerra.*)
¿Veu quina mossegada? (*La cama esquerra.*)
¡tot yo vaig senyaladé!
- PACA Com no 'l coneixen ya ho crech.
- LLUIS ¡Quin lloro mes divertit!
saca la pata, l' hi he dit;
ell que si, treu 'l bech.
- PACA ¡Bé, pobret! s' ha equivocat.
Com que l' hi ha dit diferent,
potsé ho ha entés malament.
- LLUIS Aixó mateix he pensat
Lorito real no ho vol dí;
diu: *Lorito nacional*.
- PACA Com que l cuyné es federal,
l' hi ha ensenyat de dirho així.
¿Y que feya 'l meu gosset?
- LLUIS A la cuenta 's figuraba
qu' á 'l llorito yo enquietava,
y... ¡mirí lo que m' ha fet!
- PACA ¿Es di que l' ha mossegai?
(*Molt formal.*) ¡Per Deu!...
- LLUIS Després l' hi ha sapigut greu;
perque ha vingut, m' ha llepat,
m' ha plantat la pota aquí,
m' ha fet trenta mil petons...
y una llàntia á 'ls pantalons.
- (Després d' una pausa y tocantse la pantorrilla mossegada)
¿Que beau aigua aquet gó:?
- PACA Sí.
- LLUIS ¡Ya estich tranquil! (*Respirant.*)
- PACA ¿Y 'ls colós;
vritat que 'ls te molt hermosos?
- LLUIS 'Ls de 'l lloro son preciosos.
- PACA Ya ho sé; yo vuy di 'ls del gó:.
- LLUIS L' hi juro á fé de Lluis Puig:
com que quant m' ha mossegat

d' allí ha fugit, m' ha semblat
d' coló de gós com fuig.
(*Pausa durant la cual Lluis se toca la cama.*)

PACA
LLUIS
PACA
Lluis
PACA
Lluis
PACA

¿Que li fá mal?
No ha estat rés.

Tenen aquesta manera
d' estimá. Quien bien te quiere
te hará llorar.

LLUIS
PACA
Lluis
PACA
Lluis
PACA

¡Vritat es!
m' ho han probat de tres maneras;
pero 'ls tres m' han agradat.

(*Mirant lo rellotge.*)
¡Ay! que l' hora m' ha passat
d' ana á casa la Masera:
Tingui l' abrich.

Justament
ya no 'l haig de menesté,
perqué luego sortiré
pe 'l qu' hi dit. Torno á 'l moment.
(*Se'n va per la esquerra.*)

ESCENA VI

LLUIS

Un proverbí hi ha que diu
poch mes ó menos aixó:
tot lo que volen las donas
Nostre Senyor també ho vol.
Ella m' ha fet estimá
tots aquets animalots,
que may he pogut sufrir
v qu' ara m' agradan molt. (*Gratanse la cama.*)
Se li pot perdoná 'l criarlos
perque son bonichs; fan goig,
no es com aquellas com-mares
que, voltadas de gatots
y autres bestiolas lleijas,
'ls vespres jugan ab jochs
com... l' espasa y trenta hu
ó ab altres, jochs de bunyol,
ab quatre ó cinch guetos góticchs
qu' han coneget á 'n Gódo. (*Pausa.*)
L' idea de acompañarla
m' causa certa emoció... (*Va á 'l mirall*)
arreglemnos. . ¡Ah! ya surt...
encara no... ¿Triga molt? (*Pausa.*)
Segons la mitologia,
se 'ns representa l' amor
per medi d' un bordegas...
Y es vritat. Soch com 'ls noys
que no saben tení espera,
si 's hi ensenyau un botó.

ESCENA ULTIMA

LLUIS, PACA, ab una pinta, polisson y la mantellina ó sombrero á la mà.

- PACA Ya estich llesti. (*Dirigintse á l' mirall.*)
LLUIS (Cayent á la butaca.) ¿Es un somni?
PACA ¿Qué té?
LLUIS ¡No es un somni, no!
¡Vamos qu' ho fá espresament!
¡Uña pinta! Un polisson!
PACA ¡Ay, Deu meu! Estich perduda! (*Bixant.*)
¡Ya m' deu aburri de mort!
¡Ya no m' mirará la cara;
perqué portá aquest trastot
es l' colmo de l' ridícul!
¡Justament un polisson.
que m' aixeca tant la roba
que sembla que n' portí dos!
Ho veig, ho sento y ho toco;
He perdút l' seu amor!
¡Y la pinta! Dos ridículs
d' un plegat, jes massa forti!
LLUIS ¿Es un àngel o bé un diable?
Paca, tinguim compassió!
PACA Peró ya m' passo l' espessa. (*Ab gravitat có-
mica.*)
LLUIS Tot lo qu' hi dit de las pintas:
es una exageració.
PACA Vaig à casa la Maseras...
¡Ah! no m' accompanyi, no!
LLUIS Estich convensut de que
per torturarme ho fá tot.
Lo sublime y lo ridícul
's tocan de molt apropi:
lo qu' ab altres m' horripila,
en vosté ho veig mes hermós!
Sent aixís, ya estich tranquila.
L' accompanyaré si vol.
Ab molt gust.
LLUIS ¿Y allí, que s' fá?
PACA Lo que s' fá á tots l' salons;
cantan, tocan l' piano,
s' parla un xiquet de tot,
fan l' espasa y trenta hu,
per cert qu' hi tinch molta sort.
LLUIS ¡A l' trenta hu! (*Cau á la butaca.*)
PACA ¿Que li sab greu?
¿Qu' es ridícul potsé?
LLUIS No. (*Alsantse.*)
(Lo qu' es per ara m' aguento.)

PACA Si ve's divertirá molt;
yo faig trenta hu cada punt.
Y després qu' aquet es joch
que fins permet contá cuentos
y l' que te talentet, pot
lluhir la seva inventiva.

LLUIS ¡No dupio qu' hasta ab aixó
deu fe sempre trenta hu!
¡No tan!

PACA ¡Com te tanta sort!
'Ls soltes y las solteras
jungan á la mona.

LLUIS ¡O!
PACA Y per cert que venen nenas
com las de casa Mayol,
que son molt monas.

LLUIS No estranyo
que juguin á semblant joch.

PACA ¿Que potsé també es ridícul?
LLUIS ¿No hi han de jugá si ho sont?
Vestés mateixas s' aplican,
fentse justicia, bons noms.
á la guapa, jay qu' es mona!
á la lleixa ¡quín dragó!
á la que canta bonich,
jun canari ó rossinyol!

Son porquets de Sant Antoni,
las que se las veu per tot.
La que parla molt, cotorra;
sogre y nora, gat y gos. .

PACA ¡Alto, alto! tant ha dit,
que mereix contestació.

(*Algo cremada. Pausa.*)

Si veu algun xixarel-lo
xupantse l' puny de l' bastó
á darrera d' una dona
que ni n' fa cas, es un ós!
Certa classe de curials,
prestamistas y acreedors,
¡son 'ls auells de rapinya!
Tots 'ls vils aduladós
y homes de conciencia f. cil,
¡son reptils! abundan molt.
Ara un jove es un mosquit,
y un tigre un marit gelós.
Sangunera de l' Estat
es l' empleat de la nació.
Tothom pensa ¡quina sura!
d' aquell que s' fica per tot;
y l' que fuig la societat,
tots li diuhen: ¡quín mussol!
á n' l home posturé

se li diu micó filós.

A 'l qu' es viu ¡quín estornell! (*Creixent.*)

á 'n 'l ximple ¡burinó!

¡avestrús! á 'l qu' es molt tonto;

y l' home fart ¡es un llop!

¡A 'l avaro diuhen ratal

A 'n 'l rich es un peix g:o !

A 'n 'l cobart ¡qu' es un gallina!

á 'n 'l valent ¡quín lleó! (*Ràpit.*)

Y no vuy parlá de 'ls burros

perque d' aquets n' hi han molts.

¡Resultat; que l' home imita

cualitats ó condicions

de las bestias, y aixó encara

sense gens de perfeció!

(*Sofocat.*)

LLUIS

¡May mes toco la guitarra;

me l' ha aixafada de 'l tot!

PACA

Fará molt be no la toqui

ya que toca be 'l violon.

(*Va á 'l tocado á buscar la mantellina ó sombrero.*)

LLUIS

Si que 'l toco; nò hi ha dupte:

nero desafino molt:

Fins ab aquet instrument

vosté m' ha fet perdre 'l tó.

PACA

¿Aném? (*Baixant.*)

LLUIS

Quànt vosté disposi.

PACA

Per la tertulia es dejorn.

Vosté podia accompanyarme

y després torná á las nou.

LLUIS

Pero avans m' ha de prometre

alguna compensació.

per totes las traidorías

que m' ha fet sufrí fa poch.

PACA

¿Y qué vol que li prometi?

LLUIS

Que fixi 'l dia, dia ditxós...

PACA

Vosté porta molta pressa,

y aixó s' ha de pensá molt.

LLUIS

Vint y cinch mil suspirs diaris

m' arrenca l' amor de 'l cor...

y no l' hi contó 'ls nocturnos!

PACA

No 's pot contá quan se dorm.

LLUIS

Es que fa temps que no dormo;

vaig molt atrassat de son.

PACA

¿Es á dir que vosté encára

m' estima á pesar de tot?

LLUIS

A pesar de... ¿qué vol dir?

PACA

¡D' aquets ridiculs!

LLUIS

¡Oh, no!

Son originalitats

qu' augmentan 'l meu amor,

pur, inmens, inestingible...
¡Calli! (Pausa. Se sent plouri.)

¿Qué?

¿No sent com plou?
Es vritat. ¡Vaya un xubasco! (Al balcó.)
Y no's veu un cotxe en lloch:
sembla que n' hi ha per ratò.

M' sab greu: ¿qué farém donchs?
Si vosté m' estimés, Paca...
(Deixant la mantellina y assentantse.)
Vaigi fins á l' tocadó.

LLUIS Ya me'n deu volgué fé un altre. (Ab recel.)
PACA Obri l' calaix.

LLUIS (Fentho.) ¡Que va fort!
Ya está.

PACA Portim aquell llibre,
que veurá sobre oe tot.
L' he ficat á la consola
avuy ab tota intenció.

(Li porta. Ella fullejja fins que troba lo que busca.)
¡A já, já! Aixó es o que vuy.

LLUIS (¿Qué será lo que voi?)
PACA ¿Sab perqué tots 'ls defectes
que criticaba fa poch
á la dona en general,
en mí, n' ha fet perfeccions?
La resposta está en dos versos
molt bonichs, qu' ho diuhen tot.

(Legint.) «Porqué tiene el amor ojos de aumento,
y quita la pasión conocimiento.»
¿Ls coneix?

Son de Espronceda.

¿Qué tal?

LLUIS Profundos, com to's
'ls que feya aquell gran poeta
de sublime inspiració...
PACA Y que fan l' apologia
completa de l' seu amor.

(Pauseta.)

L' objecte de sa passió
may l' home ha desalbat;
cada defecte es contat
per ell, com á perfecció.
La qu' es molt enrahonadora
y en lloch sab estar callada,
l' amant diu: ¡Qu' es despejada!
¡Te una labia qu' enamora!
Si vesteix ab lujo y bē,
juna reina coronada!
Si va bruta ó descuidada,
¡quint elegant negligé!
La qu' es grassa ¡imagestuosa!
La qu' es alta juna matrona!

La qu' es nana ¡qu' es bufona!
La qu' es magre ¡qu' es airosa!
Si está groga y delicada,
¡blanca com un glop de llet!
Si es negre cam un barret,
¡una morena salada!
Si es guapeta, ¡un serafí
hermós fins la perfecció!
Si es lletja com un dragó,
es... ¡simpática!... Per si;
quant á l' home amor l' anima,
sempre son 'ls seus efectes,
estimá... ¡fins 'ls defectes!
de la persona qu' estima.

- LLUIS   ¡Defectes! Vosté no 'n té!
PACA   Si que 'n tinch: pero veig yo
                qu' ab ells m' estima: per xó
                'l meu cor es de vosté.
LLUIS   ¡Vida meva!   (*Besantli la má ab efusió*).
PACA   ¡No ho voldria!
LLUIS   ¡Anima meva!
PACA   Mes val;
                que l' anima es inmortal
                v la vida es sols un dia.
LLUIS   Estich á fé desitjós
                de trovarme en lo bell punt
                en que tots dos farém un...
PACA   ¡Com una pessa de dos!
LLUIS   (*Prenentli la má.*) Just; en tú la cara 's veu;
                yo seré la creu per ara.
                (*Paca se separa sonrient, s' assenta y torna á jé ganxet, y Lluis diu apart.*)
                (Una dona sempre es cara,
                y l' home porta la creu!)   (*Al públich.*)
                ¡Ah, senyors! Un recadét.
                Si la pessa de dos passa,
                l' autoret d' aquesta guassa
                se'n podrá comprá un llonguet.

